

Brezskerbni mlinar.

(Pravljica.)

Popotoval je nekega dné kralj po svojej deželi. Nekega jutra pride do mlinarske hiše ter vidi na hišnih vratih zapisane te-le besede: „Živim brez skerbi!“ Še tisti dan pokliče kralj mlinarja k sebi in ga vpraša, kako da more kaj takega na svoja vrata zapisati, ker še on, kakor kralj, ne bi mogel kaj takega reči od sebe. Mlinar pa odgovori: „Je že takó in nič drugače.“ — „No“ reče potem kralj, „če je tako, pridite torej jutri zjutraj k meni, hočem vam tri vprašanja dati. Ako mi na vsa tri vprašanja dobro odgovorite, potem vašim besedam rad verjamem.“ — Drugo jutro pride mlinar h kralju in poterka na vrata. „Dobro jutro, prijatelj,“ reče kralj, „povejte mi kaj sem ravno zdaj mislil?“ No to je prav lahko uganiti; mislili ste: „Zdaj pride mlinar!“ „Dobro, uganili ste,“ reče kralj. — Potem ga kralj pelje vèn pred vrata in mu ukaže čez nekaj časa na vrata poterhati. Mlinar stori, kakor se mu je ukazalo in poterka. „Noter!“ ogласi se kralj. Mlinar stopi v sobo in kralj ga vdrugeč vpraša: „Povejte mi kaj sem bil jaz vzdignil med tem, ko ste bili vi zunaj pred vratmi.“ — „Jezik“ odgovori priprosti mlinar. „Tudi to ste uganili“ reče kralj. „A zdaj mi povejte še to, kako težka je luna?“ „Štiri četertinke“ odgovori mlinar, in če mi tega ne verjamete, pojdite jo sami tehtat.

Kralj se nasmeje in pravi: „Dobro ste se odrezali; če ste z vsem tako hitro pri kraji, potem ni čuda, da živite brez skerbi.“ Kralj ga potem še bogato obdarí, in mu obljubi vedno prijateljstvo.

J. K.

Materno sercé.

Neki mladenč, kateri se je bil že v svojih mladih letih v ptujo deželo podal, pride zopet domú. Obraz mu je bil od solnce ves ožgan in lasje so bili dolgega potovanja polni prahú. Ko pride v svojo domačo vas, vgléda zunaj vasi soseda, s katerim sta si bila poprej velika prijatelja. Toda sozed ga ne pozna, kajti solnce je mladenču obraz preveč ožgalo. To se milo stori mladenču in bridke solze se mu vderó po bledih licih. — Gre naprej in vgléda svojo sestro, ki je ravno gledala skozi odperto okno na domači vertec, v katerem sta se nekdaj tako prijetno igrala in skupaj cvetlice sadila. Prav prijazno jo pozdravi. Pa glej! tudi sestra ga ne pozná, kajti pekoče solnce je bratu obraz preveč ožgalo in težko ga je bilo poznati. Mladenču je bilo zdaj še težje pri serci, ko vidi, da ga še celó njegova lastna sestra več ne spozná. — Ko gre dalje, sreča svojo mater, ki je ravno iz cerkve šla. „Bog vas sprejmi“ reče in nič drugega. Pa glej! mati ga je berž spoznala, oklene se mu okrog vratú in ga z gorkimi poljubi pritiska na svoje vroče serce.

Naj ves obraz ti solnce še tako ožgé
Spoznalo vendar materno te bo sercé.

Dragotin Štr.